

ZARZĄDZENIE

Dnia 22 stycznia 2025 r.

1. Na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako: u.s.p.) odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Okręgowego w S. X.Y. złożonego przez wnioskodawczynię J. S. z uwagi na niespełnienie warunków formalnych wniosku, pomimo wcześniejszego wezwania do ich uzupełnienia;,
2. odpis zarządzenia doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni oraz wnioskodawczyni (wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia);
3. Sprawę w repertorium I ZI zakreślić jako załatwioną w inny sposób.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 sierpnia 2024 r. J. S. wniosła o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Okręgowego w S. X.Y. za czyn art. 212 § 1 k.k.

Mając na uwadze, iż powyższy wniosek nie został sporządzony i podpisany przez podmiot uprawniony będący pełnomocnikiem wnioskodawczyni, a nadto nie odpowiadał warunkom formalnym pisma procesowego określonym w art. 119 § 1 k.p.k., zarządzeniem z dnia 19 listopada 2024 r. wezwano wnioskodawczynię do uzupełnienia stwierdzonego braku formalnego w terminie 7 dni pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie pełnomocnik wnioskodawczyni wprawdzie złożył w określonym terminie pismo opatrzone swym podpisem, jednakże powyższe nie zostało przez niego sporządzone, jako że stanowi dosłowne wręcz powielenie uprzednio złożonego przez wnioskodawczynię wniosku, tożsame z nim w swej treści i będące niemalże kopią pierwotnie złożonego pisma. Samo natomiast podpisanie się adwokata pod pismem sporządzonym przez stronę nie spełnia wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego i nie czyni tym samym wniosku o uchylenie immunitetu formalnego prawnie skutecznym.

Zgodnie bowiem z art. 80 § 2a u.s.p., wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego będącego pełnomocnikiem. Wprowadzony przez powołany przepis przymus adwokacko-radcowski ma na celu zapewnienie stronie postępowania profesjonalnej reprezentacji w sprawie oraz dokonania obiektywnej oceny przez podmiot profesjonalny poprzez uznanie, że zachodzą przesłanki do wystąpienia z wnioskiem. Intencją ustawodawcy tak przyjętej redakcji art. 80 § 2a u.s.p. było również zapewnienie obiektywnego spojrzenia na sprawę, pozbawionego emocjonalnego zaangażowania czy osobistego nastawienia. Wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie pochodzący od prokuratora działającego jako oskarżyciel publiczny, powinien być w każdym przypadku sporządzony i podpisany przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym, a nigdy osobiście przez samego zainteresowanego uchyleniem sędziemu immunitetu. Zamiar złożenia wniosku o pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej musi być zatem poprzedzony ustanowieniem pełnomocnika procesowego, którym może być w tym wypadku tylko adwokat lub radca prawny (zob. J. Gudowski (red.), Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, Warszawa 2009, s. 294). Jakość bowiem sporządzonego pisma, jego ładunek intelektualny, argumenty i racje w nim przedstawione determinują wszczęcie postępowania karnego, a tym samym otwierają drogę do osiągnięcia trafnej reakcji karnej (zob. P. Misztal, Przymus adwokacko-radcowski w procesie karnym, str. 143).

Zważając na nienastręczającą trudności interpretacyjnych treść art. 80 § 2a u.s.p. wskazać zatem należy, iż w niniejszej sprawie nie uczyniono zadość wskazanym brakom formalnym, gdyż wykonanie ów zobowiązania nastąpiło w sposób nierespektujący obowiązującego rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego. Ustawowe wymaganie "sporządzenia i podpisania" wniosku przez pełnomocnika oznacza bowiem, że musi być on jego autorem, w konsekwencji czego zarówno podpisanie przez adwokata wniosku sporządzonego przez samą stronę, czy też wyrażona przez adwokata w odrębnym piśmie jego akceptacja, jak również odwołanie się przez adwokata do treści własnoręcznego pisma strony wspomnianego wymagania nie spełnia.

W odniesieniu do pism objętych przymusem adwokacko-radcowskim w postaci wymogu sporządzenia i podpisania ich przez obrońcę lub pełnomocnika strony w judykaturze trafnie podnosi się bowiem, iż wskazany wyżej podmiot nie może jedynie podpisać pisma sporządzonego przez samą stronę, lecz ma go także samodzielnie sporządzić (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 27 stycznia 2005 r., IV KK 358/04, Lex nr 199639; 15 grudnia 2010 r., IV KZ 73/10, Lex nr 843961; zob. też W. Kozielowicz, *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy*, Warszawa 2012, s. 309).

Treść art. 80 § 2b u.s.p. wskazuje natomiast, że jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego lub jest oczywiście bezzasadny, prezes sądu dyscyplinarnego, w drodze zarządzenia, odmawia jego przyjęcia.

Wobec powyższego, należało zarządzić jak na wstępie.

[M. T.]

[a.ł.]

